

Хоҳарам бихон то фиребат надиҳанд

[Тоҷикӣ – Тажикӣ – طاجيکيۃ]

Абубакри Алҷазоири

Тарҷума: Зери назари китобхонаи Алансор

Таҳия: А. Ҳақназар

2011 - 1432

IslamHouse.com

﴿أخْتَاهِ اقْرَأْ حَتَّى لَا تَخْذَعِيَ﴾

«باللغة الطاجيكية»

أبو بكر الجزائري

ترجمة: مكتبة الأنصار

إعداد: عبد الستار حقنظر

2011 - 1432

IslamHouse.com

Хоҳарам бихон то фиребат надиханд

Ба номи Худованди меҳрубон

Ҳамду сано бар парвардигори оламиён, ва дуруду салом бар Пайғамбараш, ва бар олу асҳобаш.

Аммо баъд:

Эй хоҳари мусалмон:

Ин рузҳо дасти нопоки фиребкор ба суят дароз шудааст, то туро аз қуллаи каромат ва осмони маҷду шараф ба залили кашиде ва аз доираи хушбахти берун ронад, ва пеш аз инки ин дасти мучрим ва ситамкор ба ҳадафи бади худ расад онро кутоҳ кун, ва ин нафси нопок ва шароратбоз ки барои гумроҳ кардан ва берун ронданат аз бихишти иффат ва ҳичоб қиём кардари лаънат карда ба Худо паноҳ бибар. Зеро ин ҳамон нафсе аст ки меҳоҳад туро ба бенавои ва нағунбахтии дунё ва охираат бибарад.

Эй хоҳари мусалмон:

Тавтиаи бузурге барои масх карданат ва бози бо ҳисму шарафат ба роҳ афтада аст, пас огоҳ бош ва аз

шарри ин найранги бад ба парвардигорат паноҳ
чуста ва аз вай ҳимоят чуй. Зеро фақат Худованд аст
ки метавонад туро начот диҳад.

Эй хоҳари мусалмон:

Қалбҳои сиёҳу палид ва пур аз зиштиву шарорат,
ҳиқду кинаи бузургеро барои ту ва барои дину иззату
шараф ва ниёгонат дар сина доранд, ва аз миёни
онҳо касоне ҳастанд аз худи мо ва бо номҳои мо ва ба
забони худи мо суҳан мегуянд, пас хоҳарам ба худ
биё ва бо покдомани ва иффат хешро начот деҳ ва
ҳаргиз ин фурсатро ба душманонат надеҳ ки ту аз
ҷойгоҳи маҳкам, парда ва ҳичоб ки бузургтарин
паноҳгоҳат аст берун кашанд.

Хоҳарам! Оё медони ин чи дасте аст ки ту аз он
барҳазар доштам?

Онҳо ҳамон суҳанони ба зоҳир зебо ва мақолаҳои
сеҳр оmez ва гуфторҳои адабие аст ки сутунҳои
маҷаллаҳо ва рӯзномаҳо ва сафаҳоти телевизионҳо
пур аз он аст, ки онро душманонат добиёни озодӣ
барои гумроҳ намудан ва фиреб доданат навишта, то
ҳичобатро берун биандозанд ва аз поки ва иффатат

берун шави, ва дар натиҷа масх ва нопок гашта ба тавреки на хайре барои худат дошта ва на барои наздиконат.

Хоҳарам! Ҳоло ки ҳақиқатро дарёфта душманонатро шинохти аз чунин гуфторҳо ва нидоҳо руй гардонда, на чашматро барои дидани он ва на даҳонатро барои хоңдан ва на гушатро барои шунидани он букушой, зеро инҳо дастҳои чинояткоре аст ки ба суйи саъодат ва хушбахтиат дароз гашта ки онро нобуд ва ба шарофатат даст андохта то ба он ихонат карда каромататро бо баҳонаи озоди ва равшанфикри ва пешрафт бо пойҳои палидашон поймол кунанд.

Ва оё медони он нафси нопок ки барои фиреб додан ва гул заданат ба по хоста ва туро аз он бар ҳазар доштам кист? Ин ҳамон суханоне аст ки аз ҳичоб интиқод мекунад ва дар машруъияти он шак ва гумон дошта ва кушиш дар кам арзиш чилва додан ва ночиз шумурдани паёмадҳои тарк ва инкори он дорад.

Онҳо мегуянд: (Ҳичоб аз мазоҳири тахаллуф ва ақиб мондаги аст, имон дар дилҳост на дар пушидани

чеҳра ва гиребон ва он зинат ва оройше ки аз зани мусалмон хоста шуда то онро пинҳон кунад дар ғайри дастҳо ва чеҳраҳост..) монанди ин суханони ботил ва гумроҳ кунанда. Ва ҳамаи инҳо барои он аст, ки туро дар имону ҳаё ва ғайратат ба шакк тардид андохта ва қалъаи покдомани ва шарофатро дарҳам кубида, таҳорат ва истиқоматро аз байн бибаранд, То дар ниҳоят лухту урён роҳ гарди ва ба ҷисми зебоят ки Худованд кашфи онро ҳаром гардонидаст, лаззат бурда ва шаҳвати хешро сер кунанд.

Бо суханони ишқу дӯсти ва нишасту барҳости бидуни парда ва шарму ҳаё ба ҳадафи худ бирасанд ва то туро бозича барои шаётин ва танобе барои Иблис ва бачаҳояш дар оварда ва ба василаи ту заъифимонҳоро шикор карда, то барои худ мучтамаъи фосид ва дарҳамхурдае бисозанд ки ба ҷуз шаҳватрони на ҳадаф дошта ва на шарафу оқибате.

Пас ҳушёр ва бар ҳазар бош аз ин доми фитна, ки бароят густурдаанд, ва либоси дароз ба бар кун, ба ҳичобат маҳкам чанг зан, зеро он баъд аз Худо паноҳгоҳи маҳкам ва сипар инерумандат аст.

Эй хоҳари мусалмон! Оё медони он чашми чи касе аст ки ҳасад бар ҳаё ва таҳорат ва покдомани ва ҳичобат дошта, ва туро бо ин нидоҳои захрогин шикор ва сипас ҳайрон ва саргардон раҳо менамояд, Агар ҳичобро меҳоҳи: Он ҳукм ва дастури Парвардигор ва хостаи динат ва роҳу равиши занони солеҳи пеш аз ту аст.

Ва агар бе ҳичоби ва урёниро меҳоҳи: Он роҳ ва равиши имрӯз аст, ки фарҳанги ғарб бар он бино шуда аст ва чашми шарқ ба сӯй он хира гашта, ки паллаи саъодат ва роҳу расми начот аст, онгуна ки ботилон ва бандагон ҳавову ҳавас ва шаҳавот иддиъо доранд. Ва аз ҳеч кушишро дарег надоранд то беҳичоби ва урёниро бароят зебо чилва дода, онро дар назарат хуб ва ҳичобу пушишро зишт намоёнида туро аз он безор гардонанд, ва ҳамаи инҳо ба номи илм ва пешрафту озоди анҷом мегирад. Ва аз осори бади ин чашми ҳасад ки туро ҳадаф қарор дода инаст, ки иддае аз хоҳарон ва дӯстонат на танҳо ҳичобро чизи сангине ихсос карда ва аз он нафрат доранд, балки мутаасифона баъзе либоси ҳичобро аз тан кашида ва урён ба хиёбонҳо омаданд, ва бо ин

кор орзӯӣ касонеро ки мехоҳанд онҳоро бозичаи худ қарор диҳанд бароварда мекунад.

Пас эй духтари мусалмон! Аз Худо битарс, ва аз ҳичоб ва шарму ҳаё ва имону ва покии руҳат ҳимоят намой, то инки мабодо туро суханони нопойдор ва гузарояшон ва гуфтаҳои зоҳирияшон бифиребад. зеро онҳо маккор ва фиребгар ва найрангбозанд. Бо гуш надодан ба гуфтаҳои палидашон онҳоро ба хашм овар ва бо бетавачҷуҳи онҳоро хор ва залил гардонда ва бо чанг задан ва ҳифозат аз ҳичоб ва иззату шарафат ва бо нишастани хона коре кун ки онҳоро аз ҳасрат мурдор гардони, зеро онҳо дар пайи нобуди ва барбод додани шараф ва покдоманият ҳастанд.

Бо имон туро хитоб қарор медиҳам:

Ҳоло эй духтари мусалмон бароям иҷозат деҳ ки туро бо имонат хитоб қарор дода то инки шояд ба ёд оварда ва панд пазири.

Оё ҳаминтавр нест ки ту ба Худо ва расулаш имон дори? Ва оё ингуна нест ки ту дар орзӯи ризои Худо ва хонаи охирати? Оё муътақид ба ҳаром будани ончики Худо ва расулаш қарор дода аст нести? Агар

бигуӣи: оре, ва яқин дорам, ки чизе ғайр аз ин нахоҳи гуфт. Пас бидон ки имонат ба Худо ва паёмбари акрам фармонбардори аз онҳоро ба ту вочиб мегардонад, ва орзуи ризогии Худо ва наҷот дар охират туро бар он водор месозад, ки барои ризогии Худо амал куни, ва эътиқодат ба ҳаром будани ончики Худо ва расулаш ҳаром қарор дода аст, бар ту вочиб мегардонад, ки бо қавл ва феъл ончи Худо ва расулаш ҳаром гардонидаанд, ҳаром бидони. Агар инро донисти, пас инро низ бидон ки Худо ва расулаш зинат ва ороиш, ва сипас урёну беҳиҷоб гаштани занро онгуна ҳаром гардонидаанд, ки фисқу фучур ва бад кори ва беҳаёгиро ҳаром донистаанд. Ва Худованду Паёмбари акрам занони муъминро амр кардаанд, ки нигоҳҳояшонро поён андохта ва покдоманиро ихтиёр кунанд, ва низ онҳоро аз ошкор сохтани ҳар зинат ва ороиш барои номаҳрамон манъ карда ва ба онҳо дастур додааст, то сар ва гребонашонро бипушонанд.

Худованд мефармояд:

﴿وَلْيَضْرِبْنَ خُمُرِهِنَّ عَلَىٰ جُيُوبِهِنَّ وَلَا يُبْدِينَ زِينَتَهُنَّ إِلَّا لِبُعُولَتِهِنَّ﴾ [النور ٣١]

Тарчума: «Ва бояд руйсарҳои худро бар гребонашон
бияндозанд ва зинату ороиши худро фақат барои
шавҳаронашон ошкор кунанд» Нур 31.

Ва ҳоло эй хоҳари мусалмон!

Оё ба ончики Худованд бароят писандида аст, рози
ҳасти? Ва аз у бар неъматӣ ислом ва ҳидоате ки
бароят арзони дошта шукру сипосгузори карда ва
бар ҳичоб ва ҳаё ва ғайрат ва итоат аз Парвардигорат
муҳофизат мекуни? Ва ҳама ин садоҳои бадро, ки
туро ба номи озоди ба урғи ва фасод мехонанд
ҷавоби манфи дода, ва бо тамасхур ва истиҳзо хашму
нороҳатиатро аз онҳо эълон мекуни? Зеро онҳо
мехоҳанд шарафатро сарбурида ва иззату
каромататро барбод дода, покиатро ба начосат
кашида, динатро нобуд кунанд.

Ва ё аз он чизҳоеки Худованд бароят писандида аст
нороҳати ва ончи ӯ дуст дорад онро бад мепиндори.
Ҳидояташро носипоси карда ва неъматҳояшро шукр
намекуни ва дунболи саробу саъодати дуруғин
медави, ки урғи ва беҳичобиро барои фиреб ва
гумроҳият алам (парчам) кардаанд. Ва мутаасифона

тавонистанд бо ин даъвоҳои дуруғини худ бисёре аз хоҳаронатро дар бисёре аз кишварҳои исломи қаноъатманд кунанд, ки хушбахтии зан барпо нахоҳад ёфт, магар бо кашфи ҳичоб ва бо якҷо буданашон бо мардони бегона дар дигар заминаҳои зиндаги, ва ҳарҷо ки мард бошад занҳам бояд бошад, ва ҳарҷо зане бошад марде низ бошад.

Ва бо иборати дигар марде дар қолаби зан, дар ҳар коре ки тасаввур мешавад, ҳатто дар либос пушидан ва шона задани мӯйи сар ва қутоҳ кардани он, ва фақат бо ин роҳ зан ба саъодат ва хушбахти даст хоҳад ёфт ва миллаташ сарфароз ва кишвараш сарбаланд... хоҳад шуд.

Чунон вайро қаноъатманд карданд ва ин фикр чунон дар ӯ уствор шудааст, ки иззат ва пойдории кишвар ва некбахтии уммат ва пешрафти он дар урғи ва беҳиҷобии зан аст.

Бигу: на инки аз ҳичоб ва мусталзамоти он, балки аз имон ва ҳаё ва ғайрату тухру сафо даст кашад. Баъзе аз занони содафикр ва заъифимону беилм онро бовар карда ва фиреби ин гуфтаҳои зебои дуруғинро

хурдаанд, Ва духтарони мусалмон дар бисёре аз кишварҳои исломи шуруъ ба тамарруд ва сарпечи аз ҳичоб ва саъй дар халоси аз он намуданд, ва дар ҳақиқат бисёре аз онҳо аз ҳичоб даст кашиданд, ва дар натиҷа чехраҳо ошкор гашта ва чизе аз онро аз назари мардон намепушонанд.

Сипас даст ба истилоҳи озоди ба русари расид ва онро аз сараш дур андохт, ва барои аввалинбор зани мусалмон бо сари дуч дар назари умуми зоҳир гашт ва ба ингуна шарм ва ҳаё дар зан аз по афтод, ва дигар қодир нест ки уро аз нишасту бархосту мусофаҳо ва ҳарф задану хандидан бо ҳар марде бихоҳад боз дорад.

Ва бадин тартиб зани мусалмон онгуна, ки шаҳват парастон ва ҳавасаронони номусалмон мехостанд ба урёни кашида шуд, ки дар натиҷаи ин табарруҷ ва урёнии ҷоҳили, синамо, ва намоишгоҳу клубҳо ва амокини лаҳву фиску фучур дар бисёре аз кишварҳои исломи аз занон пур гашт, ва фасоду фаҳшо ҳама ҷоро фаро гирифт. Ин фиску фасод мучтамаъи исломиро масх намуд ва ончики дар дируз буд имруз асаре аз он боқи намонд. Ва занон на

танҳо саъодатеро, ки ба номи озоди ва таҷаддуд
гирой ваъда дода мешуд аз даст дод, балки
вучудастро ба унвони зан дорои арзиш ва эҳтиром
дар мучтамаъ аз даст дод. Ва ҳамчунин бисёре аз
мардон мардонаги ва ғайрати худро бохта то ҷое ки
дигар монеъи намебинанд ки занон ва духтаронашон
бо сару даст ва пой бараҳна назди мардони бегона
ҳозир шаванд.

Ва дар ниҳоят ин ҳамон партгоҳи хатарноке аст, ки
зани мусалмон дар бисёре аз кишварҳои исломи дар
он сарозер гашта, ва ҳамон оқибати сиёҳе аст ки ба
суй он гом мениҳад.

Пас эй духтари мусалмон! Оё ба чунин чизе барои
хештан рози ҳасти? Ва ҳамчунон ба ёваҳои
душманони маккор ва фиребгорат гуш фаро медиҳи,
ки туро ба сӯи сарозер шудан ба ин партгоҳи
хатарнок хонда ва ташвиқ мекунанд, имруз аз ту чизе
бештар аз инки чехраатро ошкор куни намехоҳанд,
вале хуб медонанд вақто пардаро аз чехраат бар
медори шарм ва ҳаё аз он шуста шуда ва дар оянда ба
тадриҷ ҳичоб аз сар ва сина ва сипас аз зонуҳоят то
нимаро ниҳоят бар мехоҳи дошт, онгуна ки барои

бисёре аз фиребхурдагон ғайр аз ту дар кишварҳои мусалмон иттифоқ афтада аст.

Имруз ту бо ҳичобат аз эҳтироми ҷомиға ва падару модар ва дусту хеш бархурдори, фардо ки аз худ ҳичоб дур куни ва ба урёни руй овари пас ҳамаашон туро ба дидаи ҳақорат нигоҳ карда ва дарҳо бароят баста хоҳанд шуд.

Имрӯз бо ҳичобат эҳсоси имон ва иззат ва каромат мекуни, ва фардо ки Худои накарда даст аз ҳичоб бардори албатта эҳсоси иззат ва каромат ва имони имрузаро низ аз даст хоҳи дод.

Насиҳатам ба ту хоҳари мусалмон...

Инаст ки ин садоҳоро ки туро ба беҳаёги ва урёни ва беҳичоби фаро мехонанд рад карда ва онҳоро ба нигоҳи залили ва пасти бинигар, ва ба ончики Худованд барои Модарони муъминон(ҳамсарони расули худо (с)) писандида ки дар хона бимонанд ва бепардагии даврони ҷоҳилиятро тарк кунанд рози шав, онгунаеки Худованд дар Қуръон мефармояд:

﴿وَقَرْنَ فِي بُيُوتِكُنَّ وَلَا تَبَرَّجْنَ تَبَرُّجَ الْجَاهِلِيَّةِ الْأُولَىٰ﴾ [الأحزاب ٣٣]

Тарчума: «Ва дар хонаҳоятон бимонед ва монанди даврони чоҳилияти нахуст беҳичоби накунед» Аҳзоб 33.

Ва дигар инки зиндагии сатр ва пушишро бар зиндагии урёни ва бе ҳаёги бартари диҳи. Ва бидон, ки зеботарин чиз назди духтарон шарм ва ҳаёст, ва ҳаё ба ҳиҷоб вобастаги дорад.

Ва агар аз он даст бардори шарму ҳаёро аз даст хоҳи дод. Ва агар ҳаёро аз даст доди ҳатман ҳарчи хуб ва зебост низ аз даст дода ва Худои нахоста шайтоне хоҳи гашт дар либост зан,

Аммо насиҳатам ба ононеки фиреби иддиёҳои гумроҳ кунандаи душманони ислом ва душманони ифғат ва покдомани ва ҳаёро хурда ва дар манҷалоби беҳичоби ва бе ҳаёи ва лухту урёни афтадаанд. Насиҳатам ба онон инаст ки аз хоб бедор гашта ва бар Парвардигорашон боз гашта ва тавба кунанд. Агар мусалмони воқеъиянд ончи Худованд ба пушидани он амр кардааст, бипушанд ва ҳиҷобу сатри исломиро риёоя кунанд.

Ва бидонад, ки тамаддун ва пешрафти дар беҳичоби ва ба намоиш гузоштани зебу зинат, онгунаки либосро пеши рӯи ҳар роҳгузар мегузоранд нест, балки ин ҳамон суқут ва сарозери ба сйи пасти ва залили аст. Ва бидонад ки ҳамаи даъватҳои озодии мазъум чизе ҷуз даъват ба раҳои аз ахлоқу одоб ва тарки арзишҳо ва улғуҳои неку усули волои инсонӣ ва афтодан дар шарру фасод нест. То чарогоҳе барои анзор ва суфраи боз барои асҳоби шаҳват ва ҳавас гардад.

Марг ва сакароти он ва қабру торикиаш ва рӯзи ҳашир ва саҳтиҳо ва шадоиди он ва оташу банду занҷири онро баёд оварад, Ва ҳамчунин истодани худ назди Худовандро ба ёд оварад, ва дар он рӯз чи далиле хоҳад дошт, Ва чигуна дар бораи аъмоли хилофи ислом ва имон ва Парвардигору рузи қиёмат худ ба холиқ ва парвардигораш посух хоҳад дод.

Ин ҳамон чизе буд, ки баҳар зани мусалмон гушзад кардам, пас аз ин ҳар касе хост аз сухани ман панд гирад ё малол. Худованд мефармояд:

﴿وَمَا رَبُّكَ بِظَالِمٍ لِّلْعَبِيدِ﴾ [فصلت ٤٦]

Тарҷума: «Ва Парвардигорат бар бандагон ситам намекунад» Фуссилат 46.

﴿وَمَا اللَّهُ بِغَفِيلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ﴾ [آل عمران 99]

Тарҷума: «Ва на Худованд аз ончи ки анҷом медиҳед ғофил аст». Оли Умрон 99.

Худованд ҳамаро ба ончики дӯст дорад ва меписандад тавфиқ диҳад.